

ВЪЗЗВАНІЕ.

Къмъ Народа.

БРАТІЯ!

Надъ нашата злощастна страна пакъ си вляхъ мрачни облаци. Има страхъ, милата наша родина, опустошена Тракия да си не преобърне пакъ на такава, каквато бѣше прѣди петъ години. Въ началото на 1879 година, всички помнимъ, какъ гледахъ на положението си и съ какво недовѣрие по-срѣщамъ новоназначения ни Главенъ Управителъ; днесъ, послѣ петъ години, за насъ наставатъ същитѣ тревожни минути.

Въ петъ годишното Управление на Главниятъ Управителъ, Князь Богориди, цѣлото население на страната ни, като че е забравило вече всяката ужасяюща лоша страна на създаденото ни положение. Никой не може да откаже, че това, сравнително много по отраднo състояние на Областта и на населението, главно си дължи на мѣдрото Управление на Князь Богориди, на богатата негова душа и на по-благитѣ му намѣрения. Стига да си напомнимъ само неоспоримиятъ фактъ, че отъ една разорена страна, на която неслучайно още си димяха, страна въ която исторически ожесточениятъ елементи стояха единъ срѣщу други, готови на всяка минута да си впуснатъ единъ противъ други — днесъ историята е готова да запише тържествено, че пестрата Источна Румелия е Область съ чисто Българско лице въ която живѣятъ и братека си поминуватъ вситѣ разнородни елементи. А вслѣдъ това го извърши не еластичный Органически Уставъ, не визирски нѣкои заповѣди, не тая или оная държава, а самъ маститий Князь Богориди.

Днесъ вече си свършва периодътъ на неговото управление и сѣдбата на нашата Область потъва пакъ въ мракъ на неизвѣстностъ. Прѣдъ нашето бѣдѣще си отварятъ пакъ прѣмезжливи обстоятелства, които при най-малко невнимание отъ наша страна могатъ да погубятъ не само направения до сега успѣхъ, но и самото ни съществуване като народъ да турятъ въ опасностъ. Сега, или послѣ нѣколко дена, страната трѣба да си приготви за да отвори ижтъ на други новъ Главенъ Управителъ, на когото не само името не знаемъ, но и народността му, и вѣрата му. Въ такъвъ случай, кой ще бѣде този неразуменъ и вѣроломнъ синъ на отечеството, който да прѣдпочете неизвѣстното прѣдъ извѣстното и който за своитѣ частни изгоди или лични амбиции да си рѣши да жертвува благо на отечеството си?

Но, въ тѣзи именно критически обстоятелства, на това врѣме, когато трѣбаше всинца да бѣдемъ колкото е възможно по-внимателни върху положението си, да покажемъ че сѣ народъ мислящъ, съ изискванитѣ прѣимущества за да си оздравимъ едно трайно съществуване и по-добра бѣднина, намѣ-

риха си изъ между насъ пакъ и такива хора, наши братия по кръвъ и повѣра, които злоумишлено поискаха да отклонятъ и отклониха вниманието на една частъ отъ населението къмъ друга посока, като го залъгахъ и го подсториха да иде да хлопа на други врата, за сега заключени съ 7 желязни ключа. Думата ни е за съединението.

Казало си е до сега нѣколко ижти вече, но и сега пакъ можемъ да повторимъ да кажемъ, че нѣма българинъ подъ ясното небе, който да не жѣлае отъ сърдце и душа обединението на това наше свято и завѣтно мечтание. Нѣма, казваме пакъ, и не може си намѣри помежду ни такава черна душа, която да би си радвала отъ съществуванетоъ така на отчуждената Источна Румелия и да бѣде противна на свѣтлото съединение. Но, защо да го криемъ, братия? Или ви приканвамъ да попитате съ насъ заедно, за горестната и нечлѣвша истина че това наше общо народно жѣланье е неосъществимо днесъ за днесъ: че Источна Румелия има още да исплаща тежки грѣхове, — частъ на съединението ни съ другитѣ ни братия отатѣкъ балканитѣ, не е ударилъ още! Това общо-народно нещастие, намѣсто да го криемъ, което още десѣтъ ижти по-лошо, ние го исповѣдаваме и казваме го съ голямъ прискърбие. — Не мислимъ че говоримъ на дѣца да ги лѣжемъ съ увлекателни думи, знаемъ че говоримъ на народъ, който е живѣлъ и страдалъ и разбира положението си; говоримъ му горчивата истина. Не искаме да бѣдемъ лъжливи пророци въ отечеството си. Неискаме да залъгваме народътъ си съ грѣмки и хубави, но празни фрази, прѣдаваме действителността на работитѣ, които е въ състояние да отвори очитѣ на всѣки малко-много здравомислящъ човѣкъ; привеждами въ свѣдѣтелство думитѣ и на други наши народни приятели и доброжелатели:

«Като Българинъ, азъ не можъ да ви не съчувствувамъ, Господа, но като Князь, казвамъ ви съ прискърбие, ЧЕ НЕ Е НАСТАНАЛО ОЩЕ ВРѢМЕТО ДА ПРАВИМЪ СЪЕДИНЕНИЕ» е казалъ изрично Н. В. Българскиятъ Князь на депутацията, която му поднесе резолюцията отъ Софийскитѣ митингъ по съединението. Въ същата смисълъ си е изразила и нашата освободителка — Русия.

Но тия прави и убѣдателни слова, казани отъ лица, които сѣ въ положение да знаятъ отъ насъ повече, които жѣлятъ съединението на равна степенъ съ насъ, оказаха си слабъ и безсилни да убѣдятъ така нарѣченитѣ у насъ лъжливи съединители, които никогъ освѣнъ интереситѣ си не вѣрватъ, никогъ освѣнъ страститѣ си не щѣтъ да слушатъ, и отъ една година на самъ непрѣставатъ отъ да си играятъ съ съдбинитѣ на отечеството и по единъ све-

тотатственъ наченъ кошуствуватъ съ священното знаме на Истанското Съединение.

Поразени отъ народната ненавистъ, съборени отъ величието, което сами самоправно бѣха си създали, чрѣвъ немилостивото съблѣгание и терзание многострадалната кожа на населеното, настаилъ бѣ за тѣхъ часъ: или да бѣгнатъ отъ лицето на народътъ и да потъгнатъ въ срамъ си и ничтожеството си, или да си докопаватъ до нѣкои отчаяни срѣства та да по да опержатъ калното си лице и омацанната си честь. Като българи и българюши си по интересъ, тѣ посегнахъ на най-драгоцѣнната народна собственостъ, грабнаха въ нечиститѣ си рѣчи чистѣйшето знаме на съединението, за да опетнатъ и него въ партизански цѣли. Високодушии отъ завѣтното по непроявеното по нещастие жѣланье за съединение, за да искахъ и него, прѣставихъ си прѣдъ народа, като единствениятъ народенъ доброжелателъ, ужъ че тѣ само си борятъ за съединението, а политическитѣ тѣхни противници сѣ противници и на съединението. Мерзаска експлоатация, гнусна и страшна подигравка съ чувствата и стремленията на народа! Но до това най-бесчестно срѣство прибѣгнахъ тѣ, защото съ честни срѣства, открито и благородно, неможяха да встъпятъ въ политическа борба съ противникитѣ си.

Въ съжалеанье обаче, тѣ сѣ най-горещитѣ противници на истинското съединение. Помнете вие, че дордѣто Источна Румелия бѣше тѣхна мушия, дордѣто тѣ получаваха по двѣ, по три заплати, когато между народната хазна и тѣхнитѣ бездѣлни джебове имаше комшулукъ, когато тѣ купуваха всѣки мѣсець по една къща, когато никой не смѣеше да издигне гласъ си противъ тѣхнитѣ безобразни постѣпки, най-послѣ когато отъ тѣхъ си рѣшиваше сѣдбата на населението — то, Источна Румелия, бѣше за тѣхъ «единъ кѣтъ» отъ Рай Божий. Тогава тѣ жѣлаяха не Ти да си присъедини на Княжеството, а това послѣдното на нея. Думата съединение съ Сѣверна България тогава бѣше запретенъ плодъ. Тежко и горко на оногова, който си дигнеше гласъ си да каже, че работитѣ у насъ отивали злѣ. — Ако има нѣкой да не вѣрва на нашитѣ искрени думи, нека отвори тогавашнитѣ вѣстници и ще види, какъ тая същата Область, прѣставлявана днесъ въ таквъ ужасно положение и разстройство, тогавъ си прѣдаваше, като страна потъпчана въ облага Въсмитѣ вѣстници отъ които днесъ тече ядъ и отрова, тогавъ течеше медъ и чисто масло; а отъ това блаженно тогава врѣме, кой не знае че едвали си е минала една година.

Не, братия съграждане и съотечествен-

ници! На тѣзи господа цѣлѣта и стремлението не е благо на отечеството, а е собствената имъ користъ. Всяка тѣзи врява за съединение ужъ, нѣма за цѣлъ освѣнъ да отвлече вниманието на народа. Въ този критически моментъ, тѣ искатъ да си воспользватъ за да хвърлятъ патио върху Гл. Управителъ, Князь Богориди, за да не може да си прѣизбере за въ бѣдѣще. Като си опитаха всякакъ да го вилетжатъ пакъ въ примкитѣ си и немогъха; тѣ сѣ казали, че който и да дойде на негово мѣсто, билъ той грѣкъ, или Левантинець, тѣ ще да успѣятъ да го прѣвлекатъ на страната си и да го заблудятъ. Бившиятъ Главенъ Управителъ е станалъ бичъ за тѣхъ сега, не за друго, а защото позна стремленията имъ и не ги остави да бѣдѣтъ тѣ господари на страната, да иж обхвѣрятъ на собствена мушия и да си правятъ пространни чифлици. Лишени отъ възможностъ да си располагатъ съ народното достойние, единствено къмъ което си стремятъ, тѣ прибѣгаватъ до всички най-ниски и подли срѣства. Не си усрамихъ да си унижатъ даже до ролята на прѣдатели и клеветници народни, като си позволяватъ да трѣбятъ и проповѣдватъ и прѣдъ народа и прѣдъ най-големитѣ ни народенъ приятелъ — Россия, че имало Българи неприятели и гонители нейни, и съ това накладатъ братията си и народа си на огънь, за да бѣдѣтъ тѣ само най-добритѣ и първитѣ.

Недѣйте ги слуша, не вѣрвайте на тѣхнитѣ злоби и пристрастни внушения. Бѣдѣте благоразумни и предани на народа си и на отечеството си. Постживайте умно, обмислено и най-вече въ настоящитѣ важнѣе моментъ. Покажете, че сѣ народъ достоинъ за по-добро бѣдѣще, че умѣемъ да цѣнимъ своитѣ истински интереси и не искаме да си боримъ съ въздушитѣ облаци.

Ние счехоме за длѣжностъ, да направимъ настоящето въззвание, безразлично до всичкото население на Областта, да му откриемъ истинското положение на работитѣ.

Ние не жѣлаемъ да останемъ отговорни прѣдъ лицето на народътъ си и на цѣлото население; не искаме да си земе нашето мѣлчение за срѣство на експлоатация въ полза на противникитѣ ни и въ ущърбъ на страната.

Въ заключение ние ще повторимъ пакъ: Ако жѣлаемъ да си остане Источна Румелия чисто-българска, докато настане частъ за нейното съединение съ другитѣ части на отечеството ни, трѣба да признаемъ че това наше праведно и законно жѣланье може да бѣде поддържано само отъ прѣданнытъ на отечеството ни Князь Богориди.